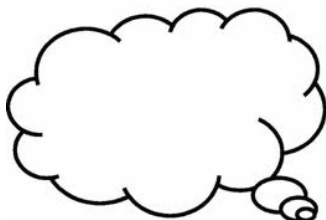

(Време 2. 9. 2010)

Зашто Слободан Антонић мисли да Борис Тадић није "једнодимензионални издајник", како су Томислав Николић и Александар Вучић доспели у пасус о "главним квислинзима" и шта о свему томе каже левичар Милорад Вучелић.

Ситуација је, изгледа, озбиљно ескалирала: у питање је доведен чак и патриотизам Ђорђа Вукадиновића и Слободана Антонића!

Озбиљан потрес на српској десници иницирали су – макар то тако изгледа посматрачима споља – читаоци "Нове српске политичке мисли" (НСПМ). Значајан део њих изразио је неслагање са новијим ставовима главног уредника и члана уредништва интернет сајта омиљеног међу ауторима и читаоцима који верују да имају право да мере степен нечијег патриотизма. Неки су били директни ("ово је лоботомизација Србије са националистичке стране"), а неки само збуњени ("мислим да сте само имали лош дан"... "мени је овај текст наиван"... "уверен сам да заиста не мислите оно што сте написали"). Било је и вапаја ("професоре, вратите нам се") и других потресних момената: "Ако будем почео да сумњам и у добре и патриотске намере људи Вукадиновићевог и Антонићевог кова, онда дођавола. Онда стварно дођавола. Онда свет мора пропасти."

Још невероватнији је наставак приче: од Антонићевог скоријег писања, ученим стилем, уз много нијанси и позивања на патриотизам, оградио се и Милорад Вучелић, познати левичар и главни уредник недељника "Печат" ("Печат магазин, лист слободне Србије"). И то у истом броју у коме редовни колумниста Антонић још једном инсистира на ставовима који су већ изнервирани љубитеље НСПМ. И још једног колумнисту "Печата", приде.

КАКО ЈЕ ПОЧЕЛО: Двојица аналитичара узбуну на десници изазвали су одбијањем да користе уобичајену мантру о "Тадићу издајнику". Обојица су ту необичну благонаклоност

према председнику Србије исказали пишући о исходу обраћања Србије Међународном суду правде због једностраног проглашења назависности Косова.

Вукадиновић је, 2. августа, у тексту под насловом "Част губитника", поручио: "Ако – надам се, с правом – нисам хтео да прихватим резон који су ЛДП, Чанак и другосрбијанци агресивно протурали о томе како је, тобоже, 'Коштуница изгубио Косово' зато што је оно за његове власти прогласило независност, а он није то успео да спречи, не могу ни сада да прихватим како су Тадић и Јеремић 'изгубили' или 'издали Косово' због неповољне пресуде, односно 'саветодавног мишљења' Међународног суда правде."

Главни уредник НСПМ се обрачунао с тезом да је министар спољних послова Вук Јеремић намерно ишао пред МСП како би на том суду – изгубио: "Чак и да оставимо по страни патриотизам, морал, устав, заклетву и државну обавезу, који би млад, амбициозан и перспективан политичар – а Јеремић то свакако јесте – ризиковао пад свог ауторитета и рејтинга и јавну бламажу какву је претрпео у судници Међународног суда правде?"

Публику НСПМ-а нису омеле августовске врућине. Међу скоро 150 коментара који су се појавили на сајту НСПМ могуће је наћи значајан број оних који се, као и обично, слажу са Вукадиновићем, али и нимало занемарљив број оних који "по први пут не могу да се сложе" са омиљеним аутором. Па чак и оних који то неслагање нису исказали на претерано нежан начин.

Са Вукадиновићевим ставом (не помињући уредника НСПМ ни речју) најубојитије се, ипак, обрачунао Драгомир Анђелковић, још један колумниста Вучелићевог "Печата". У тексту "Одбрана позерског патриотизма" објављеном у том недељнику 9. августа, Анђелковић говори о онима којима је "поверен задатак да – у 95% прозивајући власт, али у 5% посебно битних случајева, отворено радећи њој у прилог – буду интелектуално-медијске апологете владајућих патриотских манекена". Колумниста "Печата" подсећа и на доктора Шајевича, симбола интелектуалца који ради за тајну службу и који "обично оштро критикује власт, али у кључним моментима за поједине њене представнике налази оправдање" – што је нарочито погодило – Слободана Антонића. У тексту "Србија после МСП" објављеном на сајту "Печата" већ 11. августа, Антонић се исповеда како му је "најжалосније" то што су "они усамљени појединци из националног корпуса који се у овој прилици нису прикључили хорском проклињању Тадића и Јеремића и сами оптужени да су 'лажни патриоти' и потајници власти" и потом цитира делове Анђелковићевог текста.

ЈАВНО ПРИЗНАЊЕ: Започету тему, аутор наставља и у тексту "Квислинзи, патриоте и нијансе", објављеном у "Печату" од 25. августа. Том приликом, Антонић је изазвао чак и самог себе: "Ако, наиме, Тадић и Јеремић повуку резолуцију и ако са 'нашим ЕУ пријатељима' саставе другу, 'разумнију', јавно ћу признати да је све ово са УН и МСП, од 2008. па све до данас, била најобичнија глума, вешто фингирање, представа за народ, а да су Тадић и Јеремић најобичнији квислинзи, лажне патриоте и преваранти. Ако, пак, Тадић и Јеремић, и поред свег овог ломљења руку, не повуку резолуцију и остану упорни у покушају да за њу обезбеде већину у УН, онда би било лепо да, исто тако јавно, заступници теорије о 'фингирању' и 'квислинзима' признају да су се ова двојица наших политичара, макар по овом питању, усудила да се супротставе Империји. И да нису баш потпуни 'квислинзи'."

Антонић опрезно додаје да такво признање Тадића "не може аболирати за друге политичке грешке – од Војводине, преко Сребренице, до геј-параде", али ће "макар учинити да се он више не може сагледавати само као једнодимензионални издајник". Нарочито је интересантан начин на који, у даљем тексту, доказује тврдњу да "Тадић није зомби који аутоматски испуњава налоге нижих службеника Империје (као Јовановић и његови)":

"Он о себи вероватно мисли као о патриоти, само као о 'реалном патриоти'. У неку руку, он и јесте настављач Коштуничине политике реалног патриотизма – само, наравно, на нижем нивоу пружања отпора Империји. Коштуница је мислио да ако странцима (и њиховим домаћим повереницима) препусти целокупну економију, да ће онда моћи да их слободно надиграва на осталим пољима – пре свега по питању Косова. У фебруару 2008. он је схватио колико је погрешио, али је за њега већ било касно – медијски је просто почишћен са власти", тврди Антонић и додаје да је "Тадић наставио тим путем, само опрезније, поучен искуством свог претходника". Тадић је, према том тумачењу, "почео да попушта захтевима Империје не само на економском, већ и на културном и симболичком плану (предаја културе у руке другосрбијанцима, декларација о Сребреници, геј парада итд.)".

"Ипак, у две важне тачке Тадић (за сада) није попустио. Није Србију увео у НАТО. И није признао сецесију Косова", констатује Антонић. Његова анализа стила владања председника Србије има и наставак: "Он, дакле, очигледно није марионета која аутоматски извршава налоге империјалних службеника. Он, такође, није ни ауторитарни владар који не мари за оно што народ мисли. Јер, хајде да размислимо о следећем – ко би Тадића спречио да одради оба посла, само ако то науми? Влада? Скупштина? Опозиција? Медији? Па све је то под контролом, нешто мало њега, а много више

Империје. Црква? Патриотски НВО сектор? Навијачи? Па све је то слабо, растурено и посвађано."

Много горе од Тадића у Антонићевом тексту оцењен је опозициони двојац Томислав Николић – Александар Вучић, чији патриотизам донедавно није довођен у сумњу: "Они који не посматрају ствари црно-бело, они који нису намерно слепи за нијансе, могу јасно да виде како је Империја незадовољна Тадићем, и како му је већ спремила замену. Погледајте шта причају и шта све обећавају – баш по питању Косова – напредњаци, па ће вам све бити јасно. Ако Вучић и Николић јавно критикују Тадића да, у вези са Косовом, 'недовољно сарађује са нашим пријатељима из ЕУ', шта ли тек нуде и причају кад су насамо са службеницима из Брисела и Вашингтона? И ко је ту заправо главни 'квислинг'? Неко ко покушава да макар на дипломатском терену надигра Империју? Или неко ко настоји – и при томе, богме, и успева! – да половину бирача из 'патриотског корпуса' преведе у 'евроатлантски', проимперијални корпус?"

ПОУКА: Антонићево актуелно виђење српске политичке стварности пренето је и на сајту НСПМ. Реакције коментатора биле су сличне онима које је изазвао Вукадиновићев текст о губитницима и само нешто мање бројне. Овога пута, умешао се и Милорад Вучелић, који у уводнику "Печата" држи лекцију сопственом колумнисти: "Антонић тему око патриотизма и квислингства, и још понечег, своди и сужава само на догађаје око саветодавног мишљења МСП-а и српског предлога резолуције Генералној скупштини Уједињених нација", каже осведочени патриота Вучелић и наставља: "Да би се стигло тамо где се сада стигло у државној политици, морале су се проћи многе успутне станице: заказивање и одржавање председничких избора у време наметања Ахтисаријевог плана и прекида преговора о статусу КиМ; дисквалификавање великог народног протестног митинга у Београду поводом независности Косова; само паљење, и намештене оптужбе за паљење америчке амбасаде; сва она обмана око неких непостојећих 'шест тачака' у одбрани КиМ; елиминација КФОР-а и прихватање Еулукса; неинсистирање на спровођењу Резолуције 1244. СБ; усвајање Статута Војводине и декларације о Сребреници; прихватање Истанбулске декларације чији текст није ни објављен; нападно ћутање државе око 'партизанске' аутономије Санџака итд."

Следи поука главног уредника "Печата": "Тек уважавањем и ових чињеница и сазнања, и њиховим анализирањем, можемо полагати право на 'нијансирано' закључивање. Намерно превиђање поменутих догађаја и чињеница, и њихово хотимично заборављање и прескакање, тешко да може да се призна и прихвати као 'сагледавање целог спектра опција, планова и интереса, уз коришћење целе палете боја у описивању и разумевању актера' – како пише Антонић. Оваква интелектуално-политичка операција прилично је неуверљива, а још мање може да буде некакав еталон за оцену да ли је неком стало или није стало до 'истине, дијалога, и – Србије'."

Сва је прилика да ће занимљива расправа на десници добити нове наставке – можда чак и пре изласка овог броја "Времена" из штампе. У уторак, када је лист припреман, није било познато да ли су остварени наговештаји промене Резолуције о Косову коју је Србија поднела УН – па самим тим ни исход већ поменутог Антонијевог изазивања самог себе. И то није била једина непознаница. Пажљиви читаоци НСПМ суочили су се с још једном мистеријом: у суботу, 28. августа, на насловној страни сајта стајала је изјава Ђорђа Вукадиновића, којој се већ у понедељак изгубио траг. Ако се случајно заметнула јер је била кратка, нема места за очајавање, сачували смо је у целини: "Поводом наговештаја могуће промене текста резолуције о Косову, политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић изјавио је да такав поступак не би представљао компромис, већ капитулацију након које Србија неће имати образа да од других држава тражи да не признају независност Косова."